

Arrest

nr. 136 355 van 15 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X, handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk
vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X, X, X, Xen X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X, X, X, X en X, en X
, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 18 september 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juni 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 28 september 2010 dient verzoekster namens haarzelf en haar kinderen, op dat ogenblik allen nog minderjarig, een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De aanvraag om machtiging tot verblijf van 28 september 2010 wordt op 7 oktober 2010 ontvankelijk verklaard.

1.3. Bij aangetekend schrijven van 5 augustus 2011 dient verzoekster, namens haarzelf en haar kinderen, een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 11 juni 2013 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 augustus 2011 onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekster stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 9 oktober 2013 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 28 september 2010 ongegrond wordt verklaard. Verzoekster stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op respectievelijk 17 oktober 2013 en 22 oktober 2013 beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster en haar intussen meerderjarig geworden zoon. Verzoekers stellen tegen deze beslissingen eveneens een beroep in bij de Raad.

1.7. Bij aangetekend schrijven van 4 maart 2014 dient verzoekster een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.8. Bij arrest nr. 122 736 van 18 april 2014 verwerpt de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing van 11 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 augustus 2011 onontvankelijk werd verklaard.

Bij arrest nr. 122 737 van 18 april 2014 vernietigt de Raad de bevelen om het grondgebied te verlaten van respectievelijk 17 oktober 2013 en 22 oktober 2013.

Bij arrest nr. 122 739 van 18 april 2014 vernietigt de Raad de beslissing van 9 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 28 september 2010 ongegrond wordt verklaard.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 16 mei 2014 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 4 maart 2014 onontvankelijk wordt verklaard.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 19 juni 2014 de nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 28 september 2010 ongegrond wordt verklaard. Op dezelfde dag neemt hij tevens beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoekers op 21 augustus 2014 ter kennis gebracht.

De beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.09.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 01/07/2009, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor [A. S.]. De arts-attaché evalueerde deze gegevens op 13.06.2014 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Het advies waarnaar in deze beslissing wordt verwezen, geeft een overzicht van de verschillende voorgelegde medische attesten en is verder gesteld in de volgende bewoordingen:

"Bespreking van het medisch dossier:

Uit dit medisch dossier bestaande uit de hogervermelde medische attesten blijkt dat de betrokkene last heeft van psychische klachten (type angst, depressie, posttraumatische stressstoornis).

Wat betreft de aangehaalde psychische klachten is er geen enkel element dat wijst op het bestaan van een ernstige psychiatrische stoornis. Dit blijkt uit de aard van de symptomatologie, de aard van de therapie, het feit dat de medicatie zonder problemen gereduceerd kon worden tijdens de zwangerschap, en het feit dat de betrokkene nooit gehospitaliseerd diende te worden omwille van deze klachten. Het gangbare beleid voor personen die een gevaar vormen voor zichzelf of hun omgeving is een (desnoods gedwongen) hospitalisatie en dit is hier geenszins het geval geweest. Er is geen enkel concreet element in dit dossier die erop wijst dat het aangehaalde risico op suïcide een reëel gevaar betreft, het gaat hier aldus louter om een hypothetisch risico.

Het dragerschap van hepatitis B wordt niet behandeld gezien er geen sprake is van een actieve infectie en de levertesten volledig normaal zijn.

Het vermoedelijke probleem van astma kan niet als een ernstig probleem beschouwd worden en ook zonder behandeling is er geen onmiddellijk gevaar voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene. Postnasale drip (neusslijm dat in de keel loopt) betreft een erg banaal probleem dat geen behandeling vereist.

Er zijn zeer discrete letsels t.h.v. L5-S1 en de artrose betreft een natuurlijk slijtageproces. Er is geen enkel teken van hernia of neuronale compressie, en dus is behandeling niet nodig.

Conclusies:

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft

Op basis van de vermelde medische gegevens kan er geen contra-indicatie om te reizen weerhouden worden. Verder is er geen mantelzorg nodig omwille van de vermelde aandoeningen.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar zij verblijft."

Dit advies waarnaar wordt verwezen, werd samen met de beslissing ter kennis gebracht en kan dan ook worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de beslissing.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen in hoofde van verzoekster, is verder gemotiveerd als volgt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14, §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene op 22.10.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten, haar ter kennis gebracht op 23.10.2013. Betrokkene voldeed echter niet aan de terugkeerverplichting."

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen in hoofde van verzoeker, luidt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14, §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene maakt reeds het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 17.10.2013. Dit bevel om het grondgebied te verlaten werd op 04.02.2014 verlengd en betrokkene diende uiterlijk op 14.02.2014 hieraan gevolg te geven. Betrokkene voldeed echter niet aan de terugkeerverplichting."

Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt op dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van deze beslissingen, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

De Raad merkt evenwel op dat verzoekers betwisten dat toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Zij betogen in dit verband ook dat hogere rechtsnormen, die primeren op voormelde wetsbepaling, zijn geschonden. Verder dient ook te worden vastgesteld dat de vorderingen zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de eerste vordering die slaat op de eerste bestreden beslissing een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering die betrekking heeft op de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Een nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing heeft zo tot gevolg dat verzoekers terugvallen op de situatie waarin zij opnieuw gemachtigd zijn tot een tijdelijk verblijf in het Rijk – gelet op de eerdere ontvankelijkheidsbeslissing die in het kader van de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd genomen op 7 oktober 2010 – en waardoor de motieven van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten komen te vervallen. Er kan bijgevolg niet zonder een onderzoek van de middelen worden gesteld dat vaststaat dat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet toepasbaar is.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel, dat is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van ‘de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur’.

Zij lichten het middel toe als volgt:

“[...] De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad. In casu worden de belangen van de verzoekers geschaad.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers onterecht dat de ziekte waaraan de eerste verzoekster lijdt niet kan weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

[...]

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in de eerste bestreden beslissing niet gemotiveerd waarom de medische aandoening waaraan de eerste verzoekster lijdt, niet ernstig zou zijn. De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is uitermate stereotiep.

De verwijzing naar het verslag van de arts-adviseur is onvoldoende, te meer de vaststelling van de arts-adviseur niet strookt met de vaststellingen gedaan in de medisch verslagen die aan de medische regularisatieaanvraag werd gevoegd, waarin de nood aan adequate opvolging en behandeling wordt benadrukt (cf. infra).

Uw Raad oordeelde in het recente verleden:

“Le Conseil ne peut que constater que cette conclusion n'est pas adéquate au vu des éléments produits par le requérant, qui ne doivent pas être négligés au vu de la gravité alléguée de ceux-ci, laquelle est étayée par les certificats médicaux qu'il a produits et qui relèvent un risque d'impossibilité de marche. Le Conseil estime qu'il est malvenu dans le chef de la partie défenderesse d'en conclure hâtivement que le requérant 'ne souffre pas d'une maladie dans un état tel qu'elle entraîne un risque réel pour sa vie ou son intégrité physique', motivation qui apparaît pour le moins stéréotypée. Le caractère laconique de ladite motivation ne permet pas au requérant de saisir pour lesquelles sa demande d'autorisation de séjour a été déclarée non fondée.”

(zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest n° 92 258 dd. 27 november 2012)

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de formele motiveringsplicht geschonden.

[...]

De arts-adviseur heeft in haar advies dd. 13/06/2014 het volgende gesteld:

“ ...

Wat betreft de aangehaalde psychische klachten is er geen enkel element dat wijst op het bestaan van een ernstige psychiatrische stoornis. Dit blijkt uit de aard van de symptomatologie, de aard van de therapie, het feit dat de medicatie zonder problemen gereduceerd kon worden tijdens de zwangerschap, en het feit dat de betrokkene nooit gehospitaliseerd diende te worden omwille van deze klachten. Het gangbare beleid voor personen die een gevaar vormen voor zichzelf of hun omgeving is een (desnoods gedwongen) hospitalisatie en dit is hier geenszins het geval geweest. Er is geen enkel concreet element in dit dossier dat erop wijst dat het aangehaalde risico op suicide een reëel gevaar betreft, het gaat hier aldus louter om een hypothetisch risico.”

(zie stuk 6)

- [...]

Er dient vastgesteld te worden dat de beoordeling van de arts-adviseur indruist tegen hetgeen in de vele medische getuigschriften en de psychologische verslagen werd vermeld.

De behandelde huisarts, dokter [K.], heeft het noodzakelijk geacht dat de verzoekster niet alleen medicamenteus behandeld wordt, doch ook door een psychiater en een psycholoog begeleid wordt. Het risico op suicide wordt nadrukkelijk vastgesteld. Dokter [K.] haalt tevens aan dat er een risico op verwaarlozing van de zes kinderen van de verzoekster is.

Dokter [B. V. S.], geneesheer-specialist voor neuropsychiatrie (cf. <https://www.ordomedic.be/nl/zoek-eeen-arts/>), stelt de diagnose van posttraumatische stress-stoornis en coördineert de psychotherapie die de verzoekster krijgt van psychologe [G. A.]. De individuele psychotherapie vindt plaats op heel regelmatige basis. Driemaandelijks wordt oop een psychiatrisch onderzoek/behandeling ingelast. Dit blijkt uit het overzicht van de consultatiedata bij CGG Eclips, gevoegd aan de aanvraag.

De arts-adviseur poogt de ernstige gezondheidstoestand te minimaliseren door te stellen dat de medicatie gereduceerd kon worden tijdens de zwangerschap en dat de verzoekster nog niet werd gehospitaliseerd.

Er dient opgemerkt te worden dat de reductie van de medicatie noodzakelijk was in het belang van het ongeboren kind.

De reductie van de medicatie ging gepaard met een strikte psychologische en psychiatrische begeleiding.

De arts-adviseur verwijst naar mooie theorie omtrent het gangbare beleid voor personen die een gevaar vormen voor zichzelf of hun omgeving, meer bepaald een (desnoods gedwongen) hospitalisatie.

Dat een hospitalisatie door de behandelende geneesheren nog niet noodzakelijk werd geacht, hoeft geen afbreuk aan de ernst van de gezondheidssituatie van de verzoekster te betekenen.

Tot op heden wordt de medicamenteuze behandeling en de psychiatrische en psychologische begeleiding voldoende geacht. Indien deze behandeling en opvolging wegvalt, dan dreigt de gezondheidssituatie van de verzoekster op korte termijn te verslechteren, waardoor een hospitalisatie wél noodzakelijk zou zijn.

Zonder dat de arts-adviseur de verzoekster aan een onderzoek heeft onderworpen, wordt door de arts-adviseur geoordeeld dat het risico op suicide een louter hypothetisch risico zou zijn.

Dit blijkt echter niet uit de attesten die aan de aanvraag gevoegd worden.

Dokter [K.] is duidelijk in haar bewoordingen: de behandeling is absoluut noodzakelijk, gelet op de mogelijk ernstige gevolgen, waarbij suicide expliciet en telkenmale wordt aangehaald, bij stopzetting van de behandeling. Dokter [K.] acht het suicidegevaar aldus reëel.

Het wordt niet als een loutere hypothese beschouwd.

Het risico voor de zes kinderen van de verzoekster wordt door de arts-adviseur niet in overweging genomen. Indien de verzoekster niet op adequate wijze opgevolgd en behandeld wordt, dan dreigt haar gezondheidssituatie te verslechteren en dan is er een reëel risico op verwaarlozing van de kinderen. De kinderen hebben er aldus ook alle belang bij dat hun moeder op een goede behandeling krijgt.

- [...]

Er dient vastgesteld te worden dat de arts-adviseur in kwestie, dokter [C. P.], een geneesheer algemene geneeskunde is en dus geen enkele specialisatie heeft in psychiatrische en psychologische aandoeningen zoals deze van de verzoekster (zie de website van de Orde van Geneesheren, <https://www.ordomedic.be/nl/zoek-een-arts/>), terwijl er mag verwacht worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken een arts-adviseur die een gedegen specialisatie heeft aanduidt teneinde omtrent de medische problematiek van de verzoekster uitspraak te doen.

Op geen enkele wijze kan de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken de objectieve vaststellingen van de behandelende geneesheer tegenspreken en dus helemaal niet op gemotiveerde wijze tot de conclusie is kunnen komen dat de aandoening van de verzoekster niet zou kunnen weerhouden worden.

De werkwijze die de Dienst Vreemdelingenzaken hier in casu heeft toegepast strookt niet met het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur!

[...]

Er dient vastgesteld te worden dat de arts-adviseur de verslagen van de psycholoog [G. A.] niet in overweging neemt, aangezien deze geen medische attesten zouden zijn.

Nochtans weerspiegelen deze psychologische attesten wel de gezondheidssituatie van de verzoekster.

Er dient benadrukt te worden dat de verzoekster door zowel haar behandelende huisarts, dokter [K.], en haar behandelende psychiater, dokter [V. S.], werd doorgestuurd naar een psycholoog teneinde psychotherapie te volgen.

De psychotherapie wordt op voorschrift van geneesheren gevolgd, waardoor de verslagen van de psycholoog wel degelijk in rekening dienen gebracht te worden bij het beoordelen van het ziektebeeld van de verzoekster.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft immers de algemene verplichting om haar beslissingen te schragen op alle elementen die haar bekend zijn op het ogenblik van de beslissing.

[...]

De actuele gezondheidstoestand van de verzoekster behoeft tot op heden opvolging.

De aandoening van de verzoekster is immers tevens in die mate ernstig dat de consequenties bij stopzetting nefast en onomkeerbaar zijn (suicide!!).

Of behandeling mogelijk is in het land van herkomst van de verzoekster is aldus een vraag die beantwoord dient te worden, alvorens kan geconcludeerd worden dat de verzoekster zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst.

Artikel 9ter §1 van de Vreemdelingenwet stelt :

[...]

Voor wat betreft de beoordeling van de ernst van een aandoening, het reële risico voor het leven of de fysieke integriteit, dient immers niet alleen de aandoening op zich beoordeeld worden, maar tevens of er een adequate behandeling/opvolging in het land van herkomst mogelijk is.

Een aandoening kan mogelijks niet als levensbedreigend beschouwd worden (voor zover geoordeeld wordt dat een levensbedreigend karakter noodzakelijk zou zijn), tot zover een adequate behandeling kan genoten worden.

De beoordeling van de ernst van de aandoening en het levensbedreigende en kritieke karakter impliceert bijgevolg een beoordeling van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling in het land van herkomst.

In casu heeft de arts-adviseur zich beperkt tot het beoordelen van de ernst van de aandoening in de Belgische context en tot zover adequate behandeling aanwezig is. Of behandeling mogelijk is in de Russische Federatie werd NIET onderzocht.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de zorgvuldigheidsverplichting en de formele motiveringsplicht geschonden.

[...]

Gelet op voorgaande uiteenzetting kan geconcludeerd worden dat er in casu sprake is van machtsmisbruik uitgaande van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Immers, uit de voorgelegde medische attesten blijkt duidelijk dat de verzoekster lijdt aan een aandoening die ernstig is en die zonder de noodzakelijke medische behandelingen, een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit inhoudt, dan wel een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, om de medische regularisatieaanvraag van de verzoekster, ingediend op 28/09/2010, ongegrond te verklaren is dan ook niet redelijk.

De bovenstaande rechtsregels worden dan ook in de bestreden beslissing zonder meer geschonden.

[...]

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden minstens wegens schending van de formele motiveringsplicht en schending van de zorgvuldigheidsplicht. ”

3.1.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt in deze beslissing, onder verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een medisch advies van een ambtenaar-geneesheer van 13 juni 2014, gesteld dat uit het medisch dossier van verzoekster niet kan worden afgeleid dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit vormt en evenmin aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijk of vernederende behandeling indien geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Dit advies waarnaar wordt verwezen, werd samen met de eerste bestreden beslissing aan verzoekers ter kennis gebracht en kan bijgevolg worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van deze beslissing. De Raad stelt vast dat in het betreffende advies van de ambtenaar-geneesheer een motivering is voorzien die pertinent en draagkrachtig is in het licht van de beide toepassingsgevallen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en waarbij concreet wordt toegelicht waarom de ingeroepen gezondheidstoestand van verzoekster geen voldoende graad van ernst heeft om aanleiding te kunnen geven tot een machtiging tot verblijf in België op grond van voormelde wetsbepaling. Wat de aangehaalde psychische klachten betreft, merkt hij zo op dat – gezien de aard van de symptomatologie, de aard van de therapie, het feit dat de medicatie zonder problemen gereduceerd kon worden tijdens de zwangerschap en verzoekster nooit diende te worden gehospitaliseerd omwille van deze klachten – geen enkel element wijst op het bestaan van een ernstige psychiatrische stoornis. Hij stelt verder vast dat geen enkel concreet element in het medisch dossier erop wijst dat het aangehaalde risico op suicide een reëel gevaar zou zijn en stelt dat het hier een louter hypothetisch risico betreft. Ook wat betreft het dragerschap van hepatitis B, de vermoedelijke astma, de postnasale drip, de letsels ter hoogte van L5-S1 en de artrose, licht hij concreet toe waarom deze volgens hem geen voldoende graad van ernst hebben. Hij stelt eveneens vast dat op basis van de vermelde medische gegevens geen contra-indicatie om te reizen blijkt en er evenmin mantelzorg is vereist omwille van de vermelde aandoeningen. In tegenstelling tot hetgeen verzoekers voorhouden, ligt aldus evenmin een stereotiepe motivering voor, doch wordt wel degelijk op concrete wijze toegelicht waarom de medische problemen van verzoekster niet volstaan opdat de verblijfsmachtiging in België wordt toegestaan. Ten overvloede dient bovendien te worden geduïd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). In zoverre verzoekers van mening zijn dat de bevindingen in het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer niet stroken met de vaststellingen in de door hen voorgelegde medische attesten, wordt hun betoog nader onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Er blijkt bovendien niet dat het enkele gegeven dat een ambtenaar-geneesheer mogelijk op bepaalde punten afwijkt van bepaalde gedane vaststellingen in de bij de aanvraag voorgelegde medische stukken tot gevolg heeft dat verweerder in zijn beslissing niet langer kan volstaan met een verwijzing naar dit advies van de ambtenaar-geneesheer. Deze laatste is zo ook overeenkomstig artikel 9ter, vijfde lid van de Vreemdelingenwet als enige bevoegd om zich uit te spreken over de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling en het in het eerste lid vermelde risico.

De motivering van de eerste bestreden beslissing, inclusief het gestelde in het advies van de ambtenaar-geneesheer, is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekers in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond en om welke redenen wordt geoordeeld dat de gezondheidstoestand van verzoekster niet wordt weerhouden opdat een verblijfsmachtiging wordt toegestaan, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De verwijzing naar rechtspraak van de Raad in dit verband is niet dienstig, nu deze rechtspraak geen precedentenwerking heeft en verzoekers bovendien geenszins aannemelijk maken dat zich thans een gelijkaardige situatie voordoet.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet – bepaling die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag ligt – luidt verder als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Deze bepaling voorziet duidelijk twee mogelijkheden wat betreft de ziekte van de betrokkene:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit,
- of de ziekte houdt een reëel risico in op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst.

Het vijfde lid van voormeld wetsartikel stelt:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

De Raad benadrukt dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer behoren en het de Raad niet toekomt de medische beoordeling van de ambtenaar-geneesheer te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)). De Raad kan slechts nagaan of de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer niet gebaseerd zijn op een gebrekkige of onjuiste feitenvinding en of geen incorrecte toepassing werd gemaakt van de toepasselijke wets- of reglementaire bepalingen.

De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer in casu rekening heeft gehouden met de verschillende door verzoekers voorgelegde medische stukken. Zij maken alleszins ook niet aannemelijk dat bepaalde medische stukken ten onrechte niet bij de beoordeling werden betrokken.

Verzoekers betwisten niet het gestelde door de ambtenaar-geneesheer betreffende het dragerschap van hepatitis B, de vermoedelijke astma, de postnasale drip, de letsels ter hoogte van L5-S1 en de artrose. Zij gaan enkel in op het gestelde in het advies van de ambtenaar-geneesheer betreffende de ingeroepen psychische klachten.

Verzoekers zijn van oordeel dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies de bevindingen van de behandelende artsen tegensprekt. Meer concreet wijzen zij op het gestelde door de huisarts dat zowel een medicamenteuze behandeling als begeleiding door een psychiater en psycholoog noodzakelijk zijn en waarbij wordt gewezen op een risico op zelfdoding en op verwaarlozing van de kinderen. Verder wijzen zij erop dat de diagnose van posttraumatische stressstoornis werd gesteld door een geneesheer-specialist voor neuropsychiatrie en deze ook de psychotherapie door een psychologe coördineert. Zij wijzen erop dat de psychotherapie op regelmatige basis plaatsvindt en driemaandelijks een psychiatrisch onderzoek/behandeling wordt ingelast. Zij zijn van mening dat verzoeksters gezondheidstoestand wordt geminimaliseerd.

Wat de aangehaalde psychische klachten betreft, merkte de ambtenaar-geneesheer op dat – gezien de aard van de symptomatologie, de aard van de therapie, het feit dat de medicatie zonder problemen gereduceerd kon worden tijdens de zwangerschap en verzoekster nooit diende te worden gehospitaliseerd omwille van deze klachten – geen enkel element wijst op het bestaan van een ernstige psychiatrische stoornis. Hij stelde vast dat geen enkel concreet element in het medisch dossier erop

wijst dat het aangehaalde risico op suicide een reëel gevaar zou zijn en dat het hier een louter hypothetisch risico betreft. Hij stelde ook vast dat verzoekster medisch gezien kan reizen en geen mantelzorg behoeft.

Gelet op deze vaststellingen kon de ambtenaar-geneesheer vaststellen dat de ingeroepen psychische gezondheidssituatie actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster en evenmin een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer heeft hierbij ook duidelijk rekening gehouden met de thans door verzoekster gevolgde medicamenteuze behandeling en therapie, doch geoordeeld dat deze niet noodzakelijk zijn in de zin dat bij ontbreken hiervan in het land van herkomst nog geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling blijkt en dit omdat niet blijkt dat de psychische aandoening een zodanige graad van ernst heeft dat deze in deze situatie aanleiding kan geven tot dergelijk reëel risico. Hij hield hierbij rekening met het door de huisarts, onder meer in het recentst voorliggende standaard medisch getuigschrift van 4 juli 2013, vermelde risico op suicide bij stopzetting van de behandeling, doch oordeelde dat enig reëel risico in deze zin niet blijkt.

Verzoekers blijven in gebreke de concrete bevindingen van de ambtenaar-geneesheer te weerleggen of aan te tonen dat deze met enige onwettigheid of onzorgvuldigheid zijn behept. Zij wijzen erop dat de reductie van de medicatie tijdens de zwangerschap noodzakelijk was voor het leven van het ongeboren kind en gepaard ging met een strikte psychologische en psychiatrische begeleiding, doch er blijkt niet dat dit gestelde afbreuk doet aan de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat de medicatie kon worden afgebouwd gedurende de zwangerschap en dit zonder dat dit ernstige gevolgen inhield voor de psychische gezondheidstoestand van verzoekster. Evenmin blijkt dat de ambtenaar-geneesheer mede gelet op deze vaststelling niet vermocht te oordelen dat aldus de noodzaak van de voorgeschreven medicatie kon worden gerelativeerd.

Verzoekers betogen verder dat als de behandeling en opvolging zouden wegvallen, de gezondheidssituatie van verzoekster op korte termijn zal verslechteren en een hospitalisatie wel noodzakelijk zal zijn en er volgens de huisarts wel degelijk een risico op suicide is. Het gegeven dat de huisarts in verschillende van de door haar opgestelde medische attesten stelt dat er bij een eventuele stopzetting van de behandeling een risico is op suicide, toont op zich evenwel nog niet aan dat de ambtenaar-geneesheer niet kon stellen dat het reëel karakter van dit vermelde risico op suicide niet blijkt uit deze attesten en als louter hypothetisch naar voor komt. Er wordt verder door verzoekers niet geduid uit welke concrete vaststellingen in de voorgelegde medische attesten alsnog zou blijken dat er bij stopzetting van de behandeling, of indien een adequate behandeling niet mogelijk is in het land van herkomst, een reëel risico is dat er sprake zal zijn van een verslechtering op korte termijn van de gezondheidstoestand die een hospitalisatie zal noodzaken, zoals verzoekster voorhoudt, of dat verzoekster in een onmenselijke of vernederende situatie zal belanden.

De Raad merkt verder ook op dat het onderzoek in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet strikt genomen enkel een onderzoek vereist naar de vraag of het leven of de fysieke integriteit van een zieke vreemdeling door de ingeroepen medische toestand in het gevaar is en of de ziekte-toestand deze zieke vreemdeling in de situatie dat in het land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is niet in een onmenselijke of vernederende situatie zal plaatsen. Nu de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat verzoekster medisch gezien kan reizen en geen mantelzorg behoeft en dat – gelet op de aard van de symptomatologie en therapie, het feit dat de medicatie zonder problemen kon worden afgebouwd tijdens de zwangerschap en het feit dat verzoekster nooit diende te worden gehospitaliseerd – geen enkel element wijst op een ernstige psychiatrische stoornis, en ook geen reëel risico op suicide blijkt uit de voorgelegde medische stukken, kan worden aangenomen dat een voldoende onderzoek voorligt in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekers kunnen daarnaast ook niet dienstig voorhouden dat geen rekening werd gehouden met het risico voor de kinderen, nu de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat uit de hem voorgelegde medische stukken niet blijkt dat verzoekster op enig ogenblik diende te worden gehospitaliseerd en bijgevolg ook niet blijkt dat er enig reëel risico is dat zij een gevaar betekent voor haarzelf of haar omgeving. Doordat de ambtenaar-geneesheer van oordeel was dat geen ernstige psychiatrische stoornis blijkt, geen mantelzorg is vereist en het hierbij vermelde risico op zelfdoding bij stopzetting van de behandeling louter hypothetisch is, volgt uit het advies dat ook wat de kinderen betreft nog niet blijkt dat er zich enig reëel en ernstig risico stelt.

Uit het enkele gegeven dat het advies van de ambtenaar-geneesheer verder eventueel strijdig zou zijn met de door verzoekster neergelegde medische stukken en dat verzoekster het niet eens is met de

beoordeling van haar gezondheidssituatie door de ambtenaar-geneesheer en van mening is dat haar psychische aandoening wordt geringschat, blijkt in ieder geval ook nog niet dat de ambtenaar-geneesheer is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of een manifeste beoordelingsfout maakte. Wanneer een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt afgewezen, is dit ook veelal het geval omdat het advies van de ambtenaar-geneesheer inhoudelijk anders is dan de door de aanvrager ter ondersteuning van zijn aanvraag neergelegde medische attesten. Zoals reeds aangegeven, komt het de Raad niet toe een medische beoordeling te betwisten.

Vervolgens moet worden geduid dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts voorziet in de mogelijkheid – en niet in de verplichting – voor de ambtenaar-geneesheer om de vreemdeling te onderzoeken die op medische gronden tot een verblijf gemachtigd wenst te worden of een bijkomend advies van een deskundige in te winnen (cf. ook *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 35). Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt geenszins louter omdat verzoekster niet werd onderzocht door een ambtenaar-geneesheer of deze laatste geen bijkomend advies van een deskundige inwon. Het komt enkel aan de ambtenaar-geneesheer toe om te bepalen of hij een medisch onderzoek dient door te voeren of een bijkomend advies van een deskundige dient in te winnen om een medisch advies te kunnen verstrekken. Verzoekers betogen concreet dat verweerder niet zonder een persoonlijk onderzoek van verzoekster tot zijn besluit kon komen dat het vermelde risico op suïcide hypothetisch zou zijn. Er blijkt evenwel nog niet dat de ambtenaar-geneesheer aldus enig standpunt heeft ingenomen dat strijdig is met de voorgelegde medische stukken. De ambtenaar-geneesheer stelde enkel vast dat het reëel risico op suïcide niet blijkt uit deze stukken. In deze situatie blijkt niet dat verzoekers hun betoog op dit punt kan worden gevolgd en dat de ambtenaar-geneesheer verplicht was verzoekster persoonlijk te onderzoeken vooraleer zijn advies op te stellen. De Raad merkt ook op dat het enkele gegeven dat medische attesten van gespecialiseerde artsen voorliggen nog niet inhoudt dat ook de aangeduide ambtenaar-geneesheer van een bijzondere expertise dient blijk te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen, of dat hij verplicht zou zijn om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen (RvS 6 november 2013, nr. 225.353). Er blijkt daarnaast ook geenszins als zou de ambtenaar-geneesheer de vaststellingen van een gespecialiseerde arts hebben tegengesproken. Verzoekers wijzen in dit verband op het voorgelegde medisch attest van een geneesheer-specialist voor neuropsychiatrie, doch de Raad merkt op dat hierin enkel melding wordt gemaakt van een post-traumatisch stresssyndroom, die medicamenteus wordt behandeld en waarbij deze medicatie werd gereduceerd omwille van de zwangerschap. De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer deze in het verleden gestelde diagnose als dusdanig niet betwist. Uit het betreffende medische attest blijkt verder niet dat de geneesheer-specialist zich als dusdanig uitspreekt over de noodzakelijkheid van de behandeling of de gevolgen van stopzetting van de behandeling. Er liggen ook op dit punt aldus geen elementen voor die de Raad toelaten vast te stellen dat de ambtenaar-geneesheer niet op basis van zijn eigen vaststellingen tot zijn advies kon komen. Er blijkt verder ook niet dat de ambtenaar-geneesheer in alle gevallen dat hij een standpunt inneemt dat mogelijk in strijd is met de medische attesten die voorliggen, daargelaten de vraag of dit in casu het geval is, de betrokkene zelf moet onderzoeken of een derde arts of deskundige dient te raadplegen. Verzoeker laat na aannemelijk te maken dat in zijn concrete situatie een medisch onderzoek of een bijkomend advies van een deskundige zich opdrong vooraleer de ambtenaar-geneesheer tot zijn advies kon komen.

Verzoekers gaan verder niet akkoord met de handelwijze van de ambtenaar-geneesheer waar deze aangeeft dat hij geen rekening houdt met de attesten van een psycholoog en dit omdat dit geen medische attesten betreffen. Het komt de Raad evenwel niet kennelijk onredelijk of onwettig voor om te concluderen dat enkel attesten die werden opgesteld door artsen medische attesten zijn en om getuigschriften die niet werden opgesteld door medici buiten beschouwing te laten voor het vaststellen van het al dan niet bestaan van een gezondheidsproblematiek, de graad van ernst hiervan en de hieraan verbonden nood aan een behandeling ter voorkoming van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekers maken ook geenszins aannemelijk dat hierin gegevens waren opgenomen die nog niet voorlagen en die alsnog afbreuk vermogen te doen aan de vaststellingen in het advies van de ambtenaar-geneesheer. De ambtenaar-geneesheer betwist zo niet dat verzoekster, naast een medicamenteuze behandeling, ook therapie volgt. Deze therapie blijkt reeds uit de voorgelegde medische attesten.

De Raad merkt vervolgens op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geenszins voorziet dat in alle gevallen moet worden onderzocht of er een adequate behandeling bestaat voor een medisch probleem in het land van herkomst van een vreemdeling en of deze toegankelijk is. Wanneer de controlearts op basis van de voorgelegde medische stukken oordeelt dat verzoeksters aandoeningen geen voldoende

graad van ernst hebben opdat deze in de situatie dat een adequate behandeling hiervoor niet voorhanden is in het land van herkomst, een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt, blijkt niet dat er op hem een plicht rust om de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf alsnog te onderzoeken.

In zoverre verzoekers aangeven dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ook ziekten omvat die op termijn een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit kunnen inhouden bij gebreke van een adequate behandeling in het land van herkomst, herhaalt de Raad dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet twee toepassingsgevallen heeft: ziektes die een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit en ziektes die een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst. Hierbij kan ook worden gewezen op rechtspraak van de Raad van State dat het eerste toepassingsgeval van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (RvS 29 januari 2014, nr. 226.251) of een toetsing inhoudt aan de vraag of er sprake is van een maximale ernst van de aandoening waarbij een terugkeer naar het land van herkomst zelfs niet kan worden overwogen en waarbij het ingeroepen levensgevaar of risico op een aantasting van de fysieke integriteit, die reëel moet zijn op het ogenblik van de aanvraag, een zeker karakter op relatief korte termijn heeft (RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). De Raad benadrukt verder dat de ambtenaar-geneesheer niet enkel het actuele gevaar voor het leven of de fysieke integriteit heeft onderzocht, waarbij hij aangaf dat er medisch gezien geen probleem is voor verzoekster om te reizen, doch hij tevens naging of de psychische klachten een zodanige ernst hebben dat deze aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst. Hij oordeelde dat dit niet het geval is, nu geen ernstige psychiatrische stoornis blijkt en het vermelde risico op suïcide – bij een stopzetting van de behandeling – louter hypothetisch voorkomt. Verzoekers slagen er niet in deze beoordeling te weerleggen of aannemelijk te maken dat de ambtenaar-geneesheer ten onrechte niet alle medische gegevens bij zijn beoordeling heeft betrokken of hierbij niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag legde. Zij maken niet concreet aannemelijk dat er bij ontbreken van een behandeling alsnog enige acute levensbedreiging zal ontstaan, enige ernstige aantasting van de fysieke integriteit of enig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekers brengen ook geen concrete gegevens aan die erop wijzen dat een terugkeer naar het land van herkomst tegenaangewezen zou zijn. Aldus kunnen verzoekers ook geenszins worden gevolgd waar zij stellen dat de ambtenaar-geneesheer zich zou hebben beperkt tot het beoordelen van de ernst van de aandoening in de Belgische context en voor zover een adequate behandeling wordt gevolgd.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.1.2.3. De uiteenzetting van verzoekers laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur miskend werd.

3.1.2.4. Verzoekers blijven verder in gebreke te duiden welk algemeen rechtsbeginsel verweerder zou hebben miskend bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel mist dan ook de vereiste precisie en is om deze reden niet ontvankelijk.

3.1.2.5. Zoals reeds werd vastgesteld, maken verzoekers niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer bij zijn medische beoordeling is uitgegaan van een gebrekkige of onjuiste feitenvinding of dat verweerder zich niet kon steunen op dit advies om de verblijfsaanvraag ongegrond te verklaren. Door andermaal aan te geven dat zij zich niet akkoord kunnen verklaren met het advies van de ambtenaar-geneesheer tonen verzoekers nog geen machtsmisbruik aan. Er blijkt geenszins dat de ambtenaar-geneesheer en verweerder niet met de nodige objectiviteit zouden hebben gehandeld.

3.1.2.6. Het eerste middel – gericht tegen de eerste bestreden beslissing – is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoekers voeren in een tweede middel, dat is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7, 62 en 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van *‘de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur’*. Zij betogen in dit verband tevens dat er sprake is van een

miskenning van het arrest Mohammed t. Oostenrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 6 juni 2013 (nr. 2283/12).

Zij lichten het middel als volgt toe:

'[...] De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekers mede te delen dat zij het grondgebied dienen te verlaten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

[...]

Dat de aanvraag tot medische regularisatie op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet nog niet definitief beslecht werd.

Tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 19/06/2014 wordt door middel van huidig verzoekschrift een annulatieberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

- [...]

Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet alsook uit rechtspraak bij uw Raad alsook bij de Raad van State (arrest nr. 207.909 dd. 5 oktober 2010) kan afgeleid worden dat er geen verwijderingsmaatregel kan gebeuren ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog niet ten gronde werd beoordeeld, of dewelke nog niet definitief is geweest, en dit op straffe van schending van artikel 3 E.V.R.M.

"... Wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoont dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM."

(zie het Arrest nr. 16.199 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 23 september 2009)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds voorheen dat artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden indien omtrent de medische problematiek niet wordt gemotiveerd in een uitwijzingsbevel.

"Au regard de la nature de droit absolu reconnue à l'article 3 de la Convention européenne précitée par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, le Conseil estime pour sa part que la même règle doit s'appliquer dans les cas où une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée, est déclarée irrecevable pour un motif étranger à l'appréciation des éléments médicaux invoqués par l'étranger, tel que l'absence de production de la preuve de l'identité requise.

Il résulte de ce qui précède qu'une mesure d'éloignement prise à l'égard d'une étranger dont la demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée a été déclarée irrecevable pour un des motifs susmentionnés, sans que soient examinés les éléments médicaux invoqués, viole l'article 3 de la Convention européenne précitée lorsque, comme dans le cas d'espèce, il ne ressort aucunement de sa motivation que l'administration a examiné si la maladie que le demandeur avait invoquée entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant en cas de retour dans le pays d'origine du demandeur, notamment parce qu'il n'existerait pas de traitement adéquat dans ce pays."

(zie het Arrest nr. 14.397 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 25 juli 2008)

“De verweerder kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat de rechtspraak van het EHRM zeer streng is voor wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM in het geval van zieke personen. Evenwel dient te worden vastgesteld dat in casu op geen enkele wijze werd nagegaan of de situatie van verzoeker te vergelijken is met de situatie zoals besproken in de rechtspraak van het EHRM, m.a.w. of zijn situatie uitzonderlijk is en dit terwijl de verweerder toch wel indicaties had betreffende de medische toestand van verzoeker. Waar verweerder stelt dat verzoeker geenszins verplicht is om naar zijn land van herkomst terug te keren, dient vastgesteld te worden dat het bevel verzoeker verplicht om het Rijk te verlaten, alsook het Schengengrondgebied.

De verweerder verduidelijkt niet waar verzoeker elders heen zou kunnen gaan dan naar zijn land van herkomst, hetgeen het enige land is waarvan hij de nationaliteit heeft en waarvan hij ook zeker is van een verblijf.

Bovendien gaat verweerder hiermee opnieuw niet in op de ingeroepen medische situatie van verzoeker.

De Raad is van oordeel dat het argument van verweerder hypocriet is en op zijn minst niet is uitgewerkt. De verweerder geeft ook nog aan dat verzoeker medische elementen kan laten gelden voor een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dergelijk argument is een a posteriori argument en toont ook niet aan dat een verlenging van de termijn in casus zal worden toegekend.

Aldus is de Raad van oordeel dat de verweerder door de medische situatie van verzoeker op geen enkel moment te onderzoeken artikel 3 van het EVRM heeft geschonden.”

(zie het Arrest nr. 88.217 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 26 september 2012)

- [...]

Er dient rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlages 13 wordt verwezen, staat uitdrukkelijk ‘onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...’.

Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

[...]

Uit deze twee bepalingen blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene.

De zogenaamde gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontslaat de Dienst Vreemdelingenzaken er niet van om rekening te houden met internationale verdragen.

De verzoekers roepen een schending in van artikel 3 E.V.R.M. bij hun aanvragen tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De eerste verzoekster heeft zes kinderen, waarvan vijf er nog minderjarig zijn. De kinderen gaan als sinds jaren naar school in België en spreken Nederlands.

De jongste kinderen zijn in België geboren. Dit is eenvoudig door de Dienst Vreemdelingen vast te stellen.

Deze loutere vaststelling verplicht de Dienst Vreemdelingenzaken om rekening te houden met de rechten van het kind, zoals gestipuleerd in het Kinderrechtenverdrag.

De tweede verzoeker, die zijn tienerjaren in België heeft doorgebracht, heeft een relatie met een vrouw van Belgische nationaliteit. Hij sport erg veel en is ondertussen reeds drie maal Belgisch kampioen boksen geweest.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de formele motiveringsplicht geschonden door helemaal niets te motiveren omtrent deze verdragsbepalingen.

Een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. of de rechten van het kind dient aldus onderzocht te worden en het feit dat dit onderzoek gebeurd is, dient te blijken uit de uitwijzingsbeslissing.

- [...]

In de Russische Federatie zullen de verzoekers geen beroep kunnen doen op de noodzakelijk medische opvolging en behandelingen.

In de Russische Federatie is de gezondheidszorg beperkt en niet voor éénieder toegankelijk.

Indien de verzoekers het Belgische grondgebied dienen te verlaten met het oog op een terugkeer naar hun land van herkomst, lopen de verzoekers het risico bloot gesteld te worden aan ernstige mensenrechtenschendingen.

Artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden.

- [...]

Daarnaast zullen de kinderen van de verzoekster getraumatiseerd zijn door de afwijzing van de Belgische staat.

De kinderen van de verzoekster werden lange tijd gedoogd door de Belgische autoriteiten. De verzoekster en haar kinderen verbleven ook geruime tijd legaal in België naar aanleiding van een ontvankelijk verklaarde medische regularisatieaanvraag. Zij kregen de kans om naar school te gaan, hebben vrienden gemaakt...

De bestreden beslissingen zijn geenszins in het belang van de kinderen van de verzoekers, hetgeen in strijd is met artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag.

Een terugkeer naar de Russische Federatie dreigt een ernstig nadeel voor de kinderen van de verzoekster te veroorzaken.

De kans op psychologische schade is zeer groot. De kinderen zullen zich persoonlijk gekrenkt en afgewezen voelen door een samenleving waarin zij zo lang hebben gewoond.

Ze zullen bij een terugkeer al hun dromen en idealen moeten opgeven. Dat de kans op een positieve ontwikkeling klein is omwille van de identiteitsbreuk en het ontbreken van ontwikkelingsmogelijkheden.

- [...]

Conform de hoger vermelde artikelen moet de motivering van een bestuurshandeling draagkrachtig zijn. Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.v.St. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arrbr. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393).

De bevelen om het grondgebied te verlaten zijn disproportioneel bezwarend ten overstaan van het belang dat de verzoekster kunnen invoeren om wel in België te verblijven in functie van de medische problemen en de humanitaire elementen eigen aan haar dossier.

De bestreden beslissingen zijn kennelijk onzorgvuldig en maken een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen.

[...]

Dat in de tweede en derde bestreden beslissing ook verwezen wordt naar artikel 74/14 §3, 4° van de Vreemdelingenwet.

Dat dit artikel bepaalt dat kan afgeweken worden van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten indien aan een eerdere beslissing tot verwijdering geen gevolg werd gegeven binnen de toegekende termijn.

Dat dit artikel een discretionaire bevoegdheid inhoudt voor de verwerende partij.

Dat een discretionaire bevoegdheid een uitgebreidere motiveringsplicht voor de Dienst Vreemdelingenzaken impliceert.

Dat in casu louter en alleen verwezen wordt naar het wetsartikel en het gegeven dat de verzoekers de bevelen om het grondgebied te verlaten, respectievelijk dd. 23/10/2013 en 17/10/2013, niet hebben nageleefd, doch het loutere gegeven dat de verzoekers zich in de situatie zoals bepaald in het betreffende wetsartikel bevinden, is geen voldoende motivering teneinde te oordelen dat van de termijn van dertig dagen dient te worden afgeweken.

In de door de wet bepaalde gevallen kan afgeweken worden van de termijn van dertig dagen. Zo de verzoekers zich bevinden in een dergelijk geval, dient de Dienst Vreemdelingenzaken bijkomend te motiveren waarom in casu geopteerd wordt om effectief af te wijken van de termijn van dertig dagen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de motiveringsplicht geschonden.

[...]

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken de artikelen 3 en 13 van het E.V.R.M. heeft miskend.

Artikel 3 E.V.R.M. klinkt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 13 E.V.R.M. omhelst het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel:

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Zoals reeds aangehaald, ten opzichte van de verzoekers werd een beslissing tot ongegrondheid van de medische regularisatieaanvraag genomen.

Tegen deze ongegrondheidsbeslissing werd hoger beroep aangetekend.

Tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten staat een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Wet van 15 december 1980 open. Evenmin heeft dit schorsende werking.

Het ontbreken van de schorsende werking van huidige beroepsprocedure, doet vragen rijzen omtrent de effectiviteit van dit rechtsmiddel.

Het ontbreken van schorsende werking impliceert immers dat de Belgische overheid de bevelen om het grondgebied te verlaten kan tenuitvoerleggen, zonder het resultaat van de procedure af te wachten.

Nochtans halen de verzoekers in de huidige beroepsprocedure aan dat artikel 3 E.V.R.M. geschonden is door de bestreden beslissingen.

Er kan verwezen worden naar het arrest van het E.H.R.M. Mohammed v/ Oostenrijk n° 2283/12 dd. 6 juni 2013:

“(i) General principles

69. The Court has held on many occasions that Article 13 of the Convention guarantees the availability at national level of a remedy with which to enforce the substance of the Convention rights and freedoms in whatever form they may happen to be secured in the domestic legal order. The effect of Article 13 is thus to require the provision of a domestic remedy to deal with the substance of an “arguable complaint” under the Convention and to grant appropriate relief. The scope of the Contracting States’ obligations under Article 13 varies depending on the nature of the applicant’s complaint; however, the remedy required by Article 13 must be “effective” in practice as well as in law (see *Kudła v. Poland* [GC], no. 30210/96, § 157, ECHR 2000 - XI; *M.S.S. v. Belgium and Greece* [GC], no. 30696/09, § 288, ECHR 2011; and *I.M. v. France*, no. 9152/09, § 128, 2 February 2012).

70. The Court has further specified that the “effectiveness” of a “remedy” within the meaning of Article 13 does not depend on the certainty of a favourable outcome for the applicant. Nor does the “authority” referred to in that provision necessarily have to be a judicial authority; but if it is not, its powers and the guarantees which it affords are relevant in determining whether the remedy before it is effective. Also, even if a single remedy does not by itself entirely satisfy the requirements of Article 13, the aggregate of the remedies provided for under domestic law may do so (see *Gebremedhin [Gaberamadhien] v. France*, no. 25389/05, § 53, ECHR 2007 - V § 53; *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, § 289; and *I.M. v. France*, cited above, § 129).

71. As noted above, in order to be effective the remedy required by Article 13 must be available in practice as well as in law. In particular, this requires availability in the sense that its exercise must not be unjustifiably hindered by the acts or omissions of the authorities of the respondent State (see *Çakıcı v. Turkey* [GC], no. 23657/94, § 112, ECHR 1999 - IV). Article 13 requires the provision of a domestic remedy allowing the competent national authority both to deal with the substance of the relevant Convention complaint and to grant appropriate relief, although Contracting States are afforded some discretion as to the manner in which they conform to their obligations under this provision (see *Jabari v. Turkey*, no. 40035/98, § 48, ECHR 2000 - VIII). Particular attention should be paid to the speed of the remedial action itself, it not being excluded that the adequate nature of a remedy can be undermined by its excessive duration (see *Doran v. Ireland*, no. 50389/99, § 57, ECHR 2003 - X).

72. Lastly, in view of the importance which the Court attaches to Article 3 of the Convention and the irreversible nature of the damage which may result if the risk of torture or ill-treatment materialises, the effectiveness of a remedy within the meaning of Article 13 imperatively requires close scrutiny by a national authority (see *Shamayev and Others v. Georgia and Russia*, no. 36378/02, § 448, ECHR 2005 - III), independent and rigorous scrutiny of any claim that there exist substantial grounds for fearing a real risk of treatment contrary to Article 3 (see *Jabari*, cited above, § 50), and a particularly prompt response (see *Batı and Others v. Turkey*, nos. 33097/96 and 57834/00, § 136, ECHR 2004 - IV (extracts)). It also requires that the person concerned should have access to a remedy with automatic suspensive effect (see *Çonka v. Belgium*, no. 51564/99, §§ 81-83, ECHR 2002 - I; *Gebremedhin [Gaberamadhien]*, cited above, § 66; *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, §§ 290-293; and *I.M. v. France*, cited above, §§ 132-134).”

Als conclusie stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

“85. It follows that in the specific circumstances of the case the applicant was deprived of de-facto protection against forced transfer in the course of the proceedings concerning his second asylum application while having – at the relevant time – an arguable claim under Article 3 of the Convention in respect of his forced transfer to Hungary. There was therefore a violation of Article 13 in conjunction with Article 3 of the Convention.”

Dat de verzoekers een ‘arguable claim’ onder artikel 3 E.V.R.M. hebben. De ongegrondheidsbeslissing genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt aangevochten.

Dat aan de verzoekers geen wettelijke bescherming wordt geboden tegen een gedwongen repatriëring, aangezien aan hen de bevelen om het grondgebied te verlaten binnen de 0 dagen werd afgeleverd en dat tegen deze beslissingen geen daadwerkelijk rechtsmiddel bij de nationale instanties openstaat, aangezien slechts een niet-schorsend beroep bij wet wordt voorzien.

Aldus, hoewel de verzoekers een 'arguable claim' onder artikel 3 E.V.R.M. hebben, wordt hen geen bescherming geboden tegen de uitvoering van de bevelen om het grondgebied te verlaten, tegen een gedwongen repatriëring naar de Russische Federatie.

Dat het recente arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt dat ieder beroep tegen een verwijderingsmaatregel een schorsend karakter dient te hebben, in zoverre de middelen gegrond zijn op artikel 3 E.V.R.M.

[...]

De tweede en derde bestreden beslissing, de bevelen om het grondgebied te verlaten, dienen eveneens vernietigd te worden, minstens wegens schending van de formele motiveringsplicht."

3.2.2.1. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekers genomen beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Verzoekers geven – onder verwijzing naar de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet – aan dat in de bestreden beslissingen een uitdrukkelijke motivering zich opdrong waarom de in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingeroepen gezondheids-toestand bij verwijdering geen aanleiding zal geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM en waarom er in deze situatie evenmin een schending zal zijn van de rechten van het kind zoals neergeschreven in het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechten-verdrag).

De Raad merkt in dit verband allereerst op dat in de tekst van deze bepalingen in beginsel geen uitdrukkelijke of bijzondere motiveringsplicht voor verweerder kan worden gelezen. Voor het overige merkt de Raad nog het volgende op.

Nu verweerder voorafgaand aan het geven van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, en dit op dezelfde dag, reeds een beslissing nam waarbij op gemotiveerde wijze, en dit aan de hand van een medisch advies van een ambtenaar-geneesheer, werd vastgesteld dat de medische gezondheids-toestand van verzoekster geen belemmering vormt voor een terugkeer naar het land van herkomst en bij een terugkeer geen aanleiding zal geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, blijkt niet dat hij in de daaropvolgende bevelen om het grondgebied te verlaten alsnog hieromtrent diende te motiveren, en dit al zeker niet in het bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoeker, nu geenszins blijkt dat ook hij medische problemen heeft. In de situatie dat het bestuur reeds vaststelde dat geen medische elementen blijken die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst, en hieromtrent motiveerde, blijkt niet dat het bestuur alsnog in de daaropvolgende beslissingen tot verwijdering deze motivering moet hernemen of hieromtrent opnieuw moet motiveren.

Eenzelfde dient te worden gesteld wat betreft het door verzoekers ingeroepen hoger belang van de minderjarige kinderen, waarbij zij wijzen op het gegeven dat deze reeds jaren in België naar school gaan en Nederlands spreken en de jongsten in België zijn geboren. Deze elementen betreffende de minderjarige kinderen werden door verzoekers reeds voorgelegd bij het bestuur in het kader van de door hen ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en in het kader van deze aanvraag nam verweerder op 12 juni 2014 (de in dit verband alsnog vermelde datum van 21 oktober 2013 betreft duidelijk een vergissing, gezien de begeleidende brief aan de advocaat van verzoekers van 12 juni 2014, de verwijzing in de beslissing naar actualisaties op 24 oktober 2013 en op 14 februari 2014 en een synthesesnota in het dossier gedateerd op 12 juni 2014) een nieuwe beslissing tot onontvankelijkheid van deze aanvraag wegens het ontbreken van de vereiste buitengewone omstandigheden. Hierbij werd reeds uitdrukkelijk gemotiveerd om welke redenen verweerder van oordeel was dat de voormelde aangehaalde elementen betreffende (de belangen van) de kinderen een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staan. In de situatie dat in het kader van een andere beslissing, die kort voorafgaand aan de uitwijzingsmaatregel werd genomen en waarbij – zoals blijkt uit voormelde synthesesnota – het nemen van de uitwijzings-maatregel enkel werd uitgesteld totdat kort daarna ook de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd behandeld, reeds werd ingegaan op de elementen betreffende de kinderen die volgens verzoekers een terugkeer in de weg staan en vastgesteld dat niet

blijkt dat de ingeroepen elementen betreffende de (belangen van de) kinderen zich verzetten tegen een terugkeer naar het land van herkomst, blijkt niet dat enige formele motivering op dit punt in de verwijderingsmaatregelen die daarop volgden opnieuw was vereist. Door op het aan verzoekster ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten ook de namen van haar minderjarige kinderen te vermelden, blijkt verder ook dat verweerder rekening hield met de evidentie, die voor ieder normaal redelijk denkend mens evident is, dat het in een normale gezinssituatie in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van de ouder die zorg voor hen draagt. Dit impliceert dat wanneer deze ouder in België niet tot een verblijf is toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dient te verlaten, deze zich hierbij dient te laten vergezellen door haar jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Verzoekers wijzen verder nog op het gegeven dat verzoeker succesvol bokser is. Er blijkt evenwel niet op welke wijze gelet op dit gegeven hogere rechtsnormen worden geschonden en dit gegeven betreft evenmin een gezins- of familieleven, een gezondheidstoestand of het hoger belang van het kind. Er kan dan ook in geen geval worden ingezien op welke grond enige motivering met betrekking tot dit gegeven zich alsnog opdrong.

Verzoeker wijst er thans verder op dat hij een relatie heeft met een Belgische onderdaan. Concrete gegevens worden evenwel niet aangebracht en evenmin wordt hiervan een begin van bewijs voorgelegd. Er blijkt ook niet dat dit element het bestuur bekend was. Zo blijkt niet dat dit gegeven werd aangebracht in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg blijkt niet dat op dit punt enige formele motivering zich opdrong.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat verweerder in casu niet kon volstaan met een motivering op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet of dat een formele motivering in het licht van artikel 3 van het EVRM of het Kinderrechtenverdrag of het hoger belang van het kind zich opdrong.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt andermaal niet aangetoond.

3.2.2.2. In zoverre verzoekers betogen dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en zij aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De door verzoekers bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten zijn genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”*

Overeenkomstig deze bepaling is verweerder in beginsel verplicht tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan de vreemdeling die zich bevindt in de hierin bedoelde situatie.

Verzoekers maken met hun uiteenzetting niet aannemelijk dat verweerder ten onrechte vaststelde dat zij zich bevinden in de situatie voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet waarbij zij in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten.

Zij wijzen weliswaar op het gegeven dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet definitief is beslecht, nu middels huidig verzoekschrift ook tegen deze beslissing een beroep wordt ingesteld bij de Raad, doch tonen niet aan dat aldus verweerder niet reeds vermocht over te gaan tot het geven van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. De eerste bestreden beslissing wordt tot aan haar eventuele vernietiging geacht in overeenstemming te zijn met de wet (*‘privilège du préalable’*). In ieder geval merkt de Raad op dat het enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing ongegrond werd bevonden. Er blijkt dan ook in geen geval dat verzoekers op dit punt nog een belang hebben bij hun betoog.

De verwijzing door verzoekers naar de parlementaire voorbereiding van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet betreffende de situatie van een vreemdeling die er niet in slaagt zijn identiteit aan te tonen en aldus niet op ontvankelijke wijze een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel

9ter van de Vreemdelingenwet zal kunnen indienen, is in dit verband verder niet dienstig. Deze situatie doet zich immers in casu niet voor. De Raad benadrukt ook dat deze passage niet stelt dat het bestuur niet kan overgaan tot een beslissing tot verwijdering. Er wordt enkel aangegeven dat een dergelijke persoon in dit geval niet gedwongen zal worden verwijderd indien dit aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Het bestuur stelde daarenboven in casu reeds vast dat dit, wat verzoeksters medische situatie betreft, niet blijkt.

De verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State waarin de situatie voorlag waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard omwille van het niet aantonen van de identiteit, is bijgevolg evenmin dienstig. Thans ligt geenszins een gelijkaardige situatie voor en werd de gezondheidstoestand van verzoekster onderworpen aan een inhoudelijke medische beoordeling door een ambtenaar-geneesheer, voorafgaand aan het nemen van de verwijderingsmaatregelen. Arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben daarenboven geen precedentswerking.

Verzoekers kunnen vervolgens worden gevolgd waar zij stellen dat hogere rechtsnormen primeren op artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre zij op dit punt van mening zijn dat een schending van artikel 3 van het EVRM voorligt, verwijzen zij enkel op algemene wijze naar de gezondheidsproblemen van verzoekster zoals ingeroepen in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde in de eerste bestreden beslissing evenwel reeds dat er actueel geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit en er evenmin een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling blijkt wanneer een adequate behandeling niet voorhanden is in het land van herkomst. Hierbij lag een advies van een ambtenaar-geneesheer voor die oordeelde dat de ingeroepen gezondheidstoestand niet de hiervoor vereiste ernst heeft, verzoekster kan reizen en medisch gezien geen mantelzorg behoeft. De beoordeling in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omvat ook het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM (RvS 29 januari 2014, nr. 226.251). Verzoekers brengen geen geground middel aan tegen de eerste bestreden beslissing. De Raad benadrukt in dit verband ook dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Dergelijke dwingende humanitaire redenen blijken in casu niet. Enig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling op een andere grond wordt ook niet concreet toegelicht. Enige schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet concreet aannemelijk gemaakt. Het gegeven dat verweerder er zich voorafgaand aan het geven van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten van verzekerde dat de gezondheidstoestand van verzoekster geen schending van artikel 3 van het EVRM zou inhouden, en dit door haar gezondheidssituatie voor te leggen aan een ambtenaar-geneesheer, houdt ook het bewijs in dat deze hiermee rekening hield en op dit punt een voldoende zorgvuldigheid in acht nam.

Verzoekers wijzen verder op een schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag. Deze bepaling volstaat, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf evenwel niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754). Daarenboven merkt de Raad ook op dat verweerder in zijn beslissing tot onontvankelijkverklaring van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet reeds rekening hield met de door verzoekers ingeroepen belangen van de minderjarige kinderen, waaronder het gegeven dat deze hier reeds jaren school lopen en Nederlands spreken en de jongsten hier zijn geboren, doch oordeelde dat deze elementen een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staan. Hiertoe werd vastgesteld dat niet blijkt dat een scholing niet in het land van herkomst kan worden verkregen en deze scholing ook geen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur vereist die niet te vinden is in het land van herkomst. In tegenstelling tot hetgeen verzoekers lijken voor te houden heeft

het belang van het kind weliswaar een primordiaal karakter, doch zonder dat het daarom ook een absoluut karakter heeft (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Verweerder vermag dan ook rekening te houden met andere belangen waaronder – en niet in het minst – het algemeen belang dat gediend is met het respecteren van de bepalingen van de verblijfsreglementering. Louter algemene stellingen dat de kinderen getraumatiseerd zullen zijn bij een afwijzing door de Belgische staat en dat een terugkeer in hunnen hoofde een ernstig nadeel zal berokkenen, kunnen in deze verder niet volstaan. Verzoekers blijven aldus in gebreke om aan de hand van concrete argumenten aan te tonen dat de bestreden beslissingen de belangen van de minderjarige kinderen op noemenswaardige wijze schade berokkenen. Zo maken zij bijvoorbeeld geenszins aannemelijk dat de kinderen in het land van herkomst geen verdere ontwikkelingsmogelijkheden hebben. Het bestuur stelde integendeel vast dat zulks geenszins blijkt. Met name verzoekster wist ook dat haar verblijf in het Rijk steeds precair was en het kwam haar ook toe haar kinderen in dit verband voor te lichten omtrent de mogelijkheid van een terugkeer in geval dat de door haar opgestarte verblijfsprocedures negatief werden afgesloten.

Er blijken aldus geen hogere rechtsnormen die de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet verhinderden. De vaststelling dringt zich verder op dat verweerder in deze situatie beschikt over een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (*'moet'*).

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Gelet op hetgeen voorafgaat blijkt ook geen schending van het redelijkheidsbeginsel. Enige schending van artikel 3 van het EVRM of enige bepaling van het Kinderrechtenverdrag wordt evenmin niet aangetoond.

3.2.2.3. Overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet houdt verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. In zoverre verzoekers wijzen op verzoeksters medische gezondheidssituatie werd er reeds aangegeven dat uit het dossier kan worden afgeleid dat verweerder pas overging tot het nemen van de tweede en derde bestreden beslissing totdat hij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en de hieraan ten grondslag liggende medische situatie van verzoekster, had onderzocht en zich ervan had verzekerd dat de gezondheidstoestand van verzoekster een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staat. Aldus kan worden aangenomen dat bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand. Verweerder ging verder ook pas over tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten nadat hij de door verzoekers ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet opnieuw had onderzocht en had vastgesteld dat de hierin opgeworpen elementen betreffende de belangen van de minderjarige kinderen, waaronder het gegeven dat deze hier reeds jaren school lopen en Nederlands spreken en de jongsten hier zijn geboren, zich niet verzetten tegen een terugkeer naar het land van herkomst. Ook hier verzekerde hij er zich voorafgaand aan het nemen van de verwijderingsmaatregelen aldus van dat de ingeroepen elementen betreffende de belangen van de kinderen zich niet verzetten tegen een terugkeer. Aldus kan ook op dit punt worden aangenomen dat verweerder bij het nemen van de verwijderingsmaatregelen rekening hield met het hoger belang van de kinderen. Zoals reeds werd opgemerkt is de enige reden dat verweerder op dezelfde dag dat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet afwees niet tevens overging tot de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten, en hiermee een week wachtte, het gegeven dat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog wenste te behandelen. Andermaal wijst de Raad er verder op dat verweerder, door op het aan verzoekster ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten ook de namen van haar minderjarige kinderen te vermelden, ook rekening hield met de evidentie dat het in een normale gezinssituatie in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van de ouder die zorg voor hen draagt, hetgeen impliceert dat wanneer deze ouder in België niet tot een verblijf is toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dient te verlaten, deze zich hierbij dient te laten vergezellen door haar jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Zoals reeds werd opgemerkt, blijkt verder niet dat het gegeven dat verzoeker bokst en hierbij reeds enkele successen boekte, betrekking heeft op zijn gezins- of familieleven, op zijn gezondheidstoestand of op enig hoger belang van het kind. Daarnaast werd ook reeds vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering dat hij een Belgische vriendin heeft en dit zonder hiervan een begin van bewijs aan te brengen. Er blijkt evenmin dat hij dit gegeven aan het bestuur kenbaar heeft gemaakt in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Enig beschermenswaardig gezinsleven blijkt aldus niet. Ook op deze punten

en gelet op hetgeen voorafgaat blijkt aldus niet dat verzoekers zich dienstig kunnen beroepen op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.2.2.4. De toelichting van verzoekers laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

3.2.2.5. De uiteenzetting van verzoekers laat de Raad ook niet toe te concluderen dat hun particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat gediend is met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving, zodat evenmin kan worden besloten dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten disproportioneel zijn. Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover verweerder beschikt, blijkt ook niet dat verzoekers dit op dienstige wijze kunnen aanvoeren.

3.2.2.6. De uiteenzetting van verzoekers laat ook niet toe vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur miskend werd.

3.2.2.7. Verzoekers blijven verder in gebreke te duiden welk algemeen rechtsbeginsel zou zijn miskend door verweerder bij het nemen van de tweede en derde bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel mist dan ook de vereiste precisie en is om deze reden niet ontvankelijk.

3.2.2.8. Verzoekers uiten verder nog kritiek op het gegeven dat verweerder op grond van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet hen geen enkele termijn meer toekent om gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Zij geven aan dat deze bepaling een discretionaire bevoegdheid omvat en verweerder aldus een specifieke motivering diende te voorzien waarom wordt afgeweken van de termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten die verder reikt dan de vaststelling dat de hierin bedoelde situatie zich voordoet. Het is niet betwist dat verzoekers zich bevinden in een situatie waarbij ervoor kan worden geopteerd om niet langer een termijn te geven om vrijwillig het grondgebied te verlaten. Er liggen ook geenszins omstandigheden voor waaruit blijkt dat alsnog enige termijn om het grondgebied te verlaten vereist zou zijn. In ieder geval merkt de Raad verder op dat verzoekers na de kennisgeving van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten nog ruim dertig dagen op het grondgebied konden verblijven, zijnde de maximumtermijn die de wetgever in dit verband voorziet, en dit zonder dat verweerder in die periode overging tot enige maatregel om de verwijderingsmaatregelen gedwongen ten uitvoer te leggen. Aldus blijkt geenszins dat verzoekers nog enig belang hebben bij hun betoog dat de bestreden beslissingen geen ruimere termijn toekenden, of op dit punt niet motiveerden.

3.2.2.9. Daarnaast betogen verzoekers dat zij, gelet op wat is bepaald in artikel 13 van het EVRM, dienen te kunnen beschikken over een effectief rechtsmiddel. Artikel 13 van het EVRM voorziet evenwel slechts in een recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor personen wiens rechten en vrijheden die in het EVRM zijn opgesomd werden geschonden en verzoekers maken dit niet aannemelijk. Hierboven werd zo reeds vastgesteld dat niet blijkt dat verzoeksters gezondheidstoestand aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Door verder te benadrukken dat zij van oordeel zijn dat een beroepsprocedure tegen een administratieve beslissing in bepaalde gevallen een schorsende werking moet hebben en dat dit in de wetgeving moet zijn vastgelegd tonen verzoekers niet aan dat de door verweerder genomen administratieve beslissingen op zich door enig gebrek zijn aangetast. De Raad merkt in dit verband op dat verzoekers in wezen een kritiek uiten op de wet – die geen schorsende werking verleent aan een annulatieberoep tegen een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging verblijf wordt afgewezen of tegen een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – doch dat hij een dergelijke kritiek niet in aanmerking kan nemen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissingen te besluiten (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 9 oktober 2002, nr. 111.146; RvS 24 oktober 2011, nr. 215.954; RvS 21 november 2011, nr. 216.359). Verzoekers maken met hun betoog dat gelet op het arrest Mohammed t. Oostenrijk van het EHRM huidige beroep schorsende werking zou dienen te hebben, ook nog niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zelf dit arrest zouden miskennen.

3.2.2.10. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS